

POCHOĆ (1) *sb f*

Oba o jasne.

pl N pochoci. ◇ [D pochociam. ◇ sg a. pl G pochoci.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI(XVII) – XVIII w.

Chuć, namiętność, żądza: [Tu rofkořz ćielefną gáni/ á przyřtoyną vmyřłową bez pochoći chwali SenekaGórn 29.]

*W przeciwstawieniu: »pochoć ... rozum«: á Wolność tylko tá Wolnością ma bydź zwána/ ktorey/ rozum/ nie zmyřły/ áni pochoći. (ieřli *affecty* ták zwąć mamy) pánuią GórnRozm Bv; [ále ia mówię o ludziéch niedořkonálních/ którzy wřdy chcą żyć vczćiwie/ y zá rozumem idą: wřzakóř ták/ iż ten rozum y tedy y owedy pochoćiam vřtępuie. SenekaGórn 88].*

Synonimy: chćiwóć, chęć, chuć, namiętność, pořądanie, pořqdliwość, řqdliwość, řqdza.

EW, AL